

Arrest

nr. 55 793 van 10 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GARCIA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) T.(...), verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Armeense afkomst te zijn. U werd op 21/07/1983 te Artashat geboren. U huwde op 16/07/2007 met G.(...) A.(...) (OV X). Op 19/03/1988 kreeg uw vader het bezoek van 3 mannen, waaronder H.(...) A.(...), de huidige parlamentsvoorzitter van Armenië, toen één van de drie hem na een discussie doodschoot. Uw moeder werd toen bedreigd dat ze hier niets over mocht vertellen zoniet zou haar hetzelfde overkomen. In 2009 vertelde uw moeder aan u en uw broer dat A.(...) achter de moord op jullie vader zat. Op 06/11/2009 diende u samen met uw broer een klacht tegen A.(...) bij de procureur in. Op 07/11/2009 kwam de politie bij jullie thuis langs waarbij ze naar u op zoek waren. Aangezien u niet thuis was, werd uw man meegenomen. Tijdens zijn aanhouding werd hij mishandeld omdat u een klacht tegen A.(...) had ingediend. Uw man werd op 08/11/2009 vrijgelaten, maar met de voorwaarde dat u zich diende aan te

melden bij de politie. Direct na zijn vrijlating besloten jullie Armenië te ontvluchten. Onderweg belde u nog éénmaal met uw broer om hem te waarschuwen, ook uw man belde om diezelfde reden nogmaals naar uw broer. Op 09/11/2009 vertrokken jullie per vrachtwagen uit Armenië naar België waar jullie op 16/11/2009 aankwamen. Diezelfde dag vroegen jullie er asiel aan. Ter staving van jullie asielaanvraag legden u en uw man volgende documenten neer: een Belgisch medisch attest, een overlijdensakte van uw vader, het militair boekje van uw man, een geschiktheidsbewijs om les te geven, uw diploma, het rijbewijs van uw vader, 4 foto's van de begrafenis van uw vader en jullie huwelijksakte.

B. Motivering

U verklaarde vervolging te vrezen omwille van de klacht die u tegen H.(...) A.(...) indiende. Echter werden vaststellingen gedaan die deze vrees onaannemelijk maken.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u onaannemelijk weinig op de hoogte bent van zaken die raken aan de kern van uw asielrelaas.

Er dient te worden vastgesteld dat u amper op de hoogte bent van de actualiteit van uw vervolgingsproblemen. Daarnaast heeft u geen enkele inspanning gedaan om hierover meer informatie te verkrijgen. Zo weet u niet of er iets met uw klacht bij de procureur gebeurd is (CGVS p.11), niettegenstaande dit de aanleiding van al uw vervolgingsproblemen is. U wist verder niet of iemand van uw familie nog problemen kende nadat jullie Armenië verlaten hadden. U ging er simpelweg van uit dat uw moeder en uw broer gevlucht waren nadat jullie hen gewaarschuwd hadden. U heeft dan ook geen enkele poging ondernomen om te weten of ze dit effectief gedaan hebben, noch of hun vluchtpoging in dat geval gelukt zou zijn. Men kan ervan uitgaan dat uw broer evenveel gevaar zou lopen als u en uw moeder misschien wel meer aangezien zij de enige getuige van de moord was (CGVS 13-14). Ook liet u na om te vragen of er nog andere familieleden problemen kenden, bijvoorbeeld (bij) de broers van uw vader (CGVS p.3,14). Uw oom ging immers altijd met uw moeder naar de politie mee om naar de stand van het onderzoek te vragen (CGVS p.9,15). Dit wijst erop dat hij in hoge mate betrokken was/is in uw vervolgingsproblemen. Tenslotte weet u zelfs niet of u momenteel officieel door de autoriteiten gezocht wordt. U heeft zelfs niet nagevraagd of er convocaties voor u of uw man toegekomen waren (CGVS p.14). U probeerde dit volledig gebrek aan kennis over de actualiteit van uw vervolgingsproblemen te verklaren door te stellen dat u en uw man uit angst niet naar Armenië durven bellen. Dit is dan ook niet afdoende. Ten eerste blijkt uit jullie verklaringen dat jullie éénmaal probeerden te bellen naar uw schoonouders. Toen u gevraagd werd waarom u niet nogmaals probeerde, verklaarde u dat u daarna angstig werd om te bellen en u bijgevolg met niemand nog contact probeerde op te nemen (CGVS p.3). Dit is een weinig afdoende verklaring aangezien het proberen bellen naar uw schoonouders op zich u geen enkele indicatie gaf dat het risicovoller zou zijn om te telefoneren met mensen in Armenië. Bovendien kan gezien het tijdsverloop sedert uw vlucht worden aangenomen dat u, voorzover telefonische communicatie niettemin risico's zou inhouden, u andere communicatiemiddelen ter beschikking heeft om relevante informatie te bekomen, desnoods via tussenpersonen. Er moet in deze worden vastgesteld dat u onaannemelijk weinig inspanningen heeft geleverd om zich meer te informeren over de actualiteit van uw vervolgingsproblemen. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en op een gedrag dat niet in overeenstemming te brengen is met de aangehaalde vrees wat bijgevolg ernstig afbreuk doet aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u amper op de hoogte bent van het onderzoek dat na de moord op uw vader werd gevoerd. Niettemin kan het belang hiervan moeilijk worden ontkend aangezien de moord op uw vader centraal staat in uw asielrelaas. U verklaarde over dit politieonderzoek bijna niets te weten (CGVS p.10). Initieel wist u zelfs niet zeker of er ooit een politieonderzoek naar de moord is opgestart (CGVS p.8-9). U wist verder niet of er ooit mensen werden opgepakt voor de moord op uw vader. U stelde enkel dat er ooit iemand van de maffia in Artashat werd opgepakt voor moord, maar verklaarde vervolgens dat u niet weet of die arrestatie iets met de moord op uw vader te maken had. Bovendien zou die arrestatie volgens uw moeder geen enkele link met de moord op uw vader vertonen (CGVS p.9-10). Toen u uiteindelijk werd gevraagd wat u dan wel over het onderzoek wist, stelde u enkel dat uw moeder jarenlang naar de politie is geweest waar haar telkens werd verteld dat er niemand is opgepakt en dat er niets werd ontdekt (CGVS p.10). Vanuit een dergelijke onwetendheid zou men verwachten dat u zich zo goed mogelijk zou proberen te informeren over alle elementen die te maken hebben met de moord op uw vader, inclusief het politieonderzoek ernaar. Op die manier kon uw klacht bij de procureur overigens beter onderbouwd worden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw klacht enkel op de verklaringen van uw moeder gebaseerd is (CGVS p. 10-11). Niettemin weigert zij al meer dan 20 jaar hierover verklaringen tegenover de politie af te leggen (CGVS p.10). Zelfs toen u samen met uw broer de klacht ging gaan indienen was zij niet aanwezig aangezien zij nooit naar een procureur is gestapt (CGVS p.15). Hieruit blijkt dat u zeer weinig elementen had om uw klacht te onderbouwen. Niettemin had u de mogelijkheid zich beter of anderszins te informeren over het onderzoek naar de moord op uw vader, maar liet echter na dit te doen. U stelde immers dat het dossier naar het archief

gestuurd werd, maar wist niet of het archief voor u toegankelijk was (CGVS p.14), laat staan dat u enige inspanning heeft gedaan om het dossier waarin eventueel waardevolle informatie te vinden was (getuigenverlagen, sporen die gevolgd werden ed.) te kunnen inkijken. Een danig gebrek aan inspanningen om zich beter te informeren naar het onderzoek van de moord op uw vader kan dan ook niet als aannemelijk worden beschouwd.

Een verdere blijk van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd gevonden in het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beschreven reisweg. U verklaarde met een vrachtwagen meegereisd te zijn vanuit Armenië naar België. U stapte gemiddeld 3 à 4 keer per dag uit de vrachtwagen in een traject dat 7 dagen in beslag nam (CGVS p.4-5). Niettemin was noch u of uw man in staat om de vrachtwagen te beschrijven. Het enige wat jullie beiden verklaarden is dat de laadruimte langs de buitenzijde wit was en dat er geen lading in de vrachtwagen zat. Welk kleur de bestuurderscabine had, of er een logo of letters op de buitenzijde van de laadruimte stond noch van welke firma de vrachtwagen was, wist echter geen van jullie beiden te vertellen (CGVS p.4-5, CGVS G.(...) 29/07/2010 p.2-3). Een dergelijk gebrek aan elementaire kennis over het vervoersmiddel waarmee jullie een week zouden hebben gereisd is niet geloofwaardig. Jullie moeten de vrachtwagen immers meer dan 20 maal gezien hebben. Het feit dat jullie wel in staat waren om de beide chauffeurs te beschrijven maakt dit nog des te onaannemelijker (CGVS p.6, CGVS G.(...) 29/07/2010 p.2). Naast deze onwetendheid werd er een ernstige tegenstelling tussen jullie beider verklaringen vastgesteld. Zo verklaarde u dat de vrachtwagen jullie stond op te wachten juist tegenover het huis van uw tante en dat jullie te voet naar de vrachtwagen stapten (CGVS p.4, 16). Uw man daarentegen verklaarde dat de vrachtwagen jullie aan de firma stond op te wachten, een plaats die hij niet kende (CGVS G.(...) 29/07/2010 p.2). Toen u met deze tegenstelling geconfronteerd werd, stelde u eerst dat hij misschien de plaats bedoelde waar de afspraak om jullie mee te nemen werd gemaakt, om erna te stellen dat de firma misschien dicht bij het huis van uw tante lag. Dit kan de tegenstelling niet opheffen aangezien uw man de plaats niet kende waar de vrachtwagen jullie stond op te wachten en u niet wist of de firma dicht bij het huis van uw tante stond. Daarenboven zei u dat het maar slechts eventjes wandelen was naar de vrachtwagen waarbij de vrachtwagen juist tegenover het huis van uw tante stond (CGVS p.16-17, CGVS p.4). Dit maakt het in dit geval dan ook ongeloofwaardig dat uw man deze plaats niet zou kennen. Een dergelijke mate van incoherentie tussen jullie beiden is dan ook niet geloofwaardig. Jullie reisden immers samen. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor moet men besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde.

Tenslotte waren u en uw man onvoldoende in staat bewijselementen voor te leggen ter staving van jullie asielaanvraag. Zo kon u geen enkel bewijs voorleggen van de klacht die u samen met uw broer bij de procureur neerlegde. Verder stelde u dat uw moeder jarenlang naar de politie ging om zich te informeren over het politieonderzoek. Noch van die bezoeken, noch van de aangifte van de moord kon u enige bewijzen voorleggen (CGVS p.9). U verklaarde verder dat er een krantenartikel was waarin de moord op uw vader beschreven stond. U kon dit echter niet voorleggen. Het enige wat u wist is dat het bij uw moeder gelegen heeft (CGVS p.8). U verklaarde verder dat er wel documenten waren in verband met de moord op uw vader, maar wist dan weer niet of deze van de politie waren en of ze überhaupt iets met de politie te maken hadden. Toen u vervolgens gevraagd werd wat u dan wel over de betreffende documenten wist, herinnerde u zich niets meer over de aard of de inhoud van de documenten (CGVS p.9). U vroeg uw moeder zelfs niet om specifiekere informatie over deze documenten (CGVS p.14). Het is weinig geloofwaardig dat u zich niet zou informeren over de dan wel bestaande documenten die handelen over de moord op uw vader. U legde daarentegen wel een overlijdensakte van uw vader voor waarin vermeld staat dat uw vader door een kogel getroffen werd. Niettemin kan dat onvoldoende als bewijs van de door u verklaarde vervolgingsfeiten gelden. Aangezien u geen enkel materieel element aanbrengt dat klaarheid brengt over de omstandigheden waarin uw vader zou vermoord zijn, kan het element dat er een kogel in het lichaam van uw vader werd gevonden niet gelinkt worden aan de door u verklaarde vervolgingsproblemen.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door u en uw man voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ontkrachten. Jullie huwelijksakte, uw diploma, het militaire boekje van uw man, uw geschiktheidsbewijs om les te geven bevatten enkel persoonlijke informatie maar geven geen enkele informatie over jullie asielproblemen. Het Belgisch medisch attest stelt enkel dat u niet aanwezig kon zijn op het gehoor van 07/07/2010 aangezien uw kind ziek was. De foto's van de begrafenis van uw vader geven enkel aan dat uw vader niet meer leeft, maar geven geen enkele informatie over de omstandigheden waarin hij stierf. Zodoende kunnen de foto's onvoldoende aan de door u verklaarde

vervolgingsproblemen gelinkt worden. Het rijbewijs van uw vader bevat enkel persoonlijke gegevens en is zodoende niet van die aard dat het informatie over uw asielmotieven bevat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster uit, in wat zich voordoet als een enig middel, inhoudelijke kritiek op enkele motieven van de bestreden beslissing. Zij stelt dat haar ten onrechte verweten wordt te weinig te weten over het gevoerde onderzoek na de dood van haar vader, aangezien zij op het ogenblik van deze moord nog geen 5 jaar oud was. Zij voert aan deze periode niet bewust te hebben beleefd daar zij toen simpelweg te klein was en aldus niet ten volle kon begrijpen wat er allemaal gebeurde. Met betrekking tot haar reisweg is verzoekster van mening dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen veel te zwaar tilt aan het feit dat zij niet wist welke kleur de bestuurderscabine van de vrachtwagen waarmee zij reisden, had. Volgens verzoekster is er ten onrechte geen rekening gehouden met het feit dat zij en haar echtgenoot volledig in de war waren na hun plotse vlucht uit Armenië. Verzoekster verduidelijkt dat zij door het plotse vertrek de ganse reis naar België per vrachtwagen in een roes beleefden, waardoor zij geen aandacht hadden voor onbelangrijke, externe factoren of niet-essentiële randverschijnselen, zoals de kleur van de bestuurderscabine. Verzoekster benadrukt dat zij niet zomaar een kleur heeft genoemd en aldus te goeder trouw handelde. Wat betreft de tegenstrijdigheid waarbij haar echtgenoot verklaarde dat de vrachtwagen hen op een voor hem onbekende plaats stond op te wachten, terwijl zij verklaarde dat dit in de buurt van het huis van haar tante was, gaat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er ten onrechte van uit dat haar echtgenoot deze plaats wél moet gekend hebben, daar hij toch de omgeving van het huis van de tante van verzoekster moet kennen. Verzoekster werpt tegen dat het evengoed kan zijn dat haar echtgenoot nooit bij haar tante op bezoek is geweest en daar aldus op de dag van de vlucht pas voor het eerst is geweest.

2.1.2. Verzoekster voert in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De bestreden beslissing is hoofdzakelijk gesteund op de vaststelling dat verzoekster dermate weinig inspanningen heeft gedaan teneinde meer informatie te bekomen omtrent de actualiteit van haar vervolgingsproblemen, alsmede over het onderzoek dat destijds in verband met de moord op haar vader werd uitgevoerd. Verzoekster gaat in haar verzoekschrift voorbij aan deze determinerende motieven. Door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd vastgesteld dat verzoekster niet weet of er iets met haar klacht bij de procureur gebeurd is (stuk 4, gehoorverslag CGVS 29/07/2010, p. 11), niettegenstaande dit de aanleiding van haar problemen vormt. Verder wist zij niet of iemand van haar familie nog problemen kende nadat zij Armenië verlaten heeft en of zij momenteel officieel door de autoriteiten gezocht wordt (stuk 4, gehoorverslag CGVS 29/07/2010, p. 13,14).

Aangezien de klacht bij de procureur de oorzaak van verzoeksters problemen uitmaakt, kan er redelijkerwijs van verzoekster worden verwacht dat zij er meer concrete informatie over kan verstrekken. Van verzoekster die beweert vervolgd te worden en daarom besloot te vluchten mag dan ook in alle redelijkheid worden verwacht dat zij zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen.

Aangezien de moord op haar vader in 1988 het voorwerp uitmaakt van haar klacht bij de procureur in 2009 en aldus eveneens centraal staat in haar asielrelaas kan van verzoekster verwacht worden dat zij zich alsnog inlicht over dergelijke fundamentele zaken. Het argument dat verzoekster destijds nog geen 5 jaar oud was, waardoor zij deze periode niet bewust heeft beleefd, verklaart verzoeksters lethargische houding niet. Deze nalatige handelingen van verzoekster wijzen op een gebrek aan interesse bij verzoekster en doen dan ook afbreuk aan de ernst van haar voorgehouden vluchtelingenrechtelijke vrees.

Voorts kunnen door verzoekster ingeroepen argumenten het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid aangaande de door haar beschreven reisweg niet weerleggen.

Het is niet geloofwaardig dat verzoekster dermate weinig informatie kon geven over de vrachtwagen waarmee zij gedurende een week heeft gereisd en die zij meermaals heeft verlaten. De kleur van de bestuurderscabine, de belettering op de vrachtwagen of de aanduiding van de firmanaam waaronder de vrachtwagen reed, zijn immers eenvoudige elementen die *de visu* duidelijk waarneembaar zijn. Verzoekster betoogt dat zowel zij als haar echtgenoot volledig in de war waren na hun plotse vlucht uit Armenië en aldus geen acht sloegen op *“onbelangrijke, externe factoren of niet-essentiële randverschijnselen”* kan niet ter verschoning van deze gebrekkige kennis dienen, aangezien zij er daarentegen wel in slagen om de beide chauffeurs te beschrijven en eveneens hebben opgemerkt dat

de kleur van de laadruimte wit was (stuk 4, gehoorverslag CGVS 29/07/2010, p. 4, 5; stuk 4, gehoorverslag CGVS 29/07/2010 echtgenoot, p. 2, 3).

De geloofwaardigheid van de beschreven reisweg wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoekster en haar echtgenoot weinig consistente verklaringen aflegden met betrekking tot de plaats waar de vrachtwagen hen stond op te wachten. Zo verklaarde verzoekster dat de vrachtwagen hen stond op te wachten juist tegenover het huis van haar tante en dat zij er te voet naartoe stapten (stuk 4, gehoorverslag CGVS 29/07/2010, p. 4, 16), terwijl haar echtgenoot aangaf dat de vrachtwagen hen aan de firma stond op te wachten, een plaats die hij niet kende (stuk 4, gehoorverslag CGVS 29/07/2010 echtgenoot, p. 2). Toen verzoekster met deze tegenstelling geconfronteerd werd, verklaarde zij initieel dat dit misschien was om een afspraak te maken, om erna te stellen dat de firma misschien dicht bij het huis van haar tante lag (stuk 4, gehoorverslag CGVS 29/07/2010, p. 16). De argumentatie die verzoekster in haar verzoekschrift ontwikkelt om aan te tonen dat er geen tegenstrijdigheid in haar verklaringen en deze van haar echtgenoot te onderkennen zijn, met name dat het evengoed kan zijn dat haar echtgenoot nooit bij haar tante op bezoek is geweest en daar aldus op de dag van de vlucht pas voor het eerst gekomen is, weerlegt in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, geenszins de vastgestelde tegenstrijdigheid. Bovenstaande vaststellingen leiden dan ook tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoekster verklaarde clandestiene inreis in de Europese Unie.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

2.2. Verzoekster voert geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande haar asielrelaas en op de overige elementen in het dossier toont zij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER